

בתי המשפט

000395/03 עתמ		בית המשפט המחוזי בירושלים
31/03/2004		
		לפני כב' השופטת מ' שידלובסקי-אור

בעניין : 1. אפגאני פדאא

2. אפגאני ערפאת
 ע"י ב"כ עו"ד זיה ארנסטי
 המבקשים נ ג ד

1. מנהל הלשכה האזורית למנהל האוכלוסין

2. שר הפנים
 ע"י ב"כ עו"ד רוזנטל
 המשיב

פ ס ק - ד י ן

השאלה השנויה במחלוקת בעתירה זו היא, האם השתהו העותרים בפנייה לבית הדין המינהלי אם לאו. שאלה החשובה היא ביותר, שכן, אין ספק כי אם העותרים יצטרכו להגיש היום בקשה חדשה לאחמ"ש, זו תידון ע"פ כללי המדיניות החדשים לחלוטין שהותקנו בהוראת השעה מיולי 2003, כאשר קדמה לה החלטת ממשלה ממאי 2002. משמעות של אותן החלטות חדשות הן כי למעשה לא תידונה בקשות חדשות, בשלב זה.

והנה השתלשלות העניינים הצריכה לעניין.

העותרים הגישו בקשת אחמ"ש בינואר '99. לאחר שביולי '99 הודיעה המשטרה על התנגדותה לאחמ"ש, דן המשיב בהמלצת המשטרה ובמאי 2000 הודיע על כך לעותרים. העותרים, פנו להליך שהיה קיים בשעתו, "קדם בג"צ", ובהליך זה חזרה בה המשטרה מהמלצתה השלילית. או אז, הופנתה בקשת העותרים לאחמ"ש

לשירותי הבטחון. לטענת המשיב, שלא גובתה בכל אסמכתא בכתב, למעט תצהיר, נשלח מכתב לעותרים, כי בקשתם סורבה באפריל 2001. העותרים, טוענים בתצהיר כי לא ידעו על דבר הסירוב ומכל מקום, פנו שוב למשיב בספטמבר 2002. לאחר שנודע להם כי הבקשה סורבה, פנו בעתירה מינהלית בינואר 2003.

לטענת ב"כ המשיב, שיהוי של למעלה משנה, בפנייה כלשהי מטעם העותרים, מחייבת הגשת בקשה חדשה, שכן במהלך שלמעלה משנה משתנות נסיבות ודין כל פנייה שנעשית בחלוף תקופה של למעלה משנה, היא כדין פנייה חדשה.

ב"כ המשיב אף מפנה לאסמכתאות הידועות בבג"צ 1377/01 בעניין **חרבאווי ואח' נ. שר הפנים** ובפסקי דין רבים שניתנו לאחריו.

אכן שיהוי בפנייה של תקופה ממושכת עשויה להיות, לעיתים, שינוי נסיבות המצדיק הגשת בקשה חדשה. אולם במה דברים אמורים. כאשר יש תיעוד מפורש אודות המועד שממנו יש להתחיל את המניין. במקרה שלפנינו, לא זו בלבד שאין ראייה על כך שמכתב סירוב אכן נשלח באפריל 2001, אלא גם אין ראייה שהיה קיים מכתב כזה. העתק כלשהו, טיוטה, או כל דבר אחר ממנו ניתן היה ללמוד שהיה מסמך שנשלח לעותרים. עובדה היא, שכאשר המשטרה המליצה על סירוב בהליך הראשון ביולי '99, התקבלה המלצה זו ונשלחה הודעה לעותרים רק כעבור עשרה חודשים, במאי 2000. ועובדה היא, שהעותרים לא השלימו עם ההחלטה והגישו הליכים. ודרכם אף צלחה בעניין זה. דהיינו הטרונייה היא, מדוע לא פנו העותרים במשך שנה וחמישה חודשים בהליכים כלשהם.

אינני יכולה לקבוע כעובדה אף לא במידה הראייה הנדרשת לצורך הוכחת דבר בהליכים אזרחיים כי נשלחה הודעה כזו לעותרים. ובוודאי אין לקבל דבר כזה, כאשר על יסוד אותה הודעה שאין כל ראייה כי נשלחה, ואין לה העתק בתיק, טוען המשיב כי העותרים השתהו בפנייתם.

עלי לומר, כי ניסיתי לומר עובדה זו בכל הדרכים שניתנו לי במהלך דיונים מקדמיים בתיק וחזרתי והצעתי שהבקשה תידון לגופה, אולם המשיב עמד על דעתו כי היה שיהוי. לסברת ב"כ המשיב, שיהוי של למעלה משנה מצדיק בקשה חדשה. חרף התעמקותי הרבה באתר האינטרנט של משרד הפנים, מהיכן נלקח הזמן הזה של שנה, וחרף שאלתי המפורשת מדוע שנה, הוא המועד לטענת השיהוי, לא קיבלתי תשובה. כל פסקי הדין, שדנו בשיהוי התייחסו לתקופות ממושכות בהרבה משנה. מכל מקום, במקרה דנן, איני רואה שיש לקבוע כי העותרים השתהו בפנייתם והגיע הזמן לבדוק את הבקשה לגופה.

אשר על כן מתבקש המשיב לבדוק את הבקשה לגופה.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט' בניסן תשס"ד (31 במרץ 2004), במעמד הצדדים.

מיכאלה שידלובסקי-אור, שופטת

קלדנית: מיכל

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה